

ת"פ 54845/01/19 - מדינת ישראל נגד עובד קועטה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 54845-01-19 מדינת ישראל נ' קועטה

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	עובד קועטה

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד דואק
ב"כ הנאשם עו"ד מסטרמן
הנאשם בעצמו

הכרעת דין

האישום ותשובת הנאשם

1. לנאשם מיוחסת עבירה של גידול סמים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973.

על פי תיאור העובדות, ביום 14.5.18, בסמוך לשעה 09:30, בשטח חקלאי שבבעלותו, במושב כרמי יוסף, ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, גידל הנאשם קנבוס ב-3 חממות. בחממה אחת גידל 95 שתילים במשקל 2.65 ק"ג נטו, בחממה שנייה גידל 145 שתילים במשקל 1.14 ק"ג נטו, בחממה שלישית, גידל 65 שתילים במשקל 2.28 ק"ג נטו.

2. הנאשם כפר בעובדות וטען כי גורמים "עבריינים" שהוא חייב להם כספים, הם האחראיים לגידול הקנבוס, לאחר שפלשו לקרקע שהיתה בבעלותו, ונמכרה. אותם גורמים איימו עליו לבל ידווח למשטרה, והוא חשש מפניהם. הנאשם אישר כי התגורר במחסן בצמוד לחממות, כיוון שלא היה לו מקום אחר.

ההסכמה הדיונית

3. הצדדים הסכימו כי יוגשו ראיות התביעה, תחת הבאת העדים. לפיכך, הוגש בהסכמה תיק הכולל מוצגים ת/18-1. לאחר מכן, נשמעה עדות הנאשם, שבמהלכה הוגשו מוצגי ההגנה נ/1-6.

סיכום טענות הנאשם

4. הנאשם מודה שידע כי בחממות הצמודות למחסן מגדלים שתילי קנבוס. כמו כן, היה ידוע לו מיהם האחראים לחממות. עם זאת, לטענתו, כף רגלו לא דרכה בחממות, ולא היה לו שום חלק בעניין. הנאשם טען שנקלע לחובות, ביו היתר כלפי "עבריינים" בשוק האפור, ובעקבות חובותיו נוהלו נגדו הליכי כינוס נכסים, במסגרתם נמכרה הקרקע, כמה שנים קודם למועד מעצרו. בהמשך, הוא פונה מביתו במשק, אך כשחל משבר ביחסיו עם בת זוגו, שכעסה על המצב הכלכלי אליו נקלעו, נאלץ למצוא לעצמו מקום מגורים, ואז פלש למחסן בקרקע. לאחר שהתגורר שם למשך תקופה, שמעו ה"עבריינים" על מגוריו במקום, וגם הם פלשו ובנו את החממות. עוד הסביר כי נמנע מלדווח למשטרה, כיוון שחשש מפניהם, אך לכל היותר ניתן לראותו כמסיג גבול, שלא מנע את הפשע. בסיום, טען כי אילו היתה המשטרה מקימה תצפית במקום, היתה מגלה שאינו מעורב בעבירות.

תמצית ראיות התביעה

5. אין מחלוקת על כך שהחממות בקרקע של הנאשם, שימשו לגידול סמים, בעוד הוא עצמו מתגורר בצמוד, במחסן שבו פגשו בו השוטרים. למען הבהירות, הוגשו תמונות המתעדות את החממות והמחסן (ת/6).

6. דבר גידול הסמים בחממות נודע למשטרה, ובעקבות זאת הגיעו שוטרים למקום. על פי דו"חות הפעולה ת/4-1, הנאשם הוא שיצא לעברם, כשהוא חמוש באקדח, ושאל לפשר בואם. מיד לאחר מכן, הביע הסכמה לחיפוש בחממות, ושימש כעד לחיפוש. לא זו אף זו, הנאשם נשאל אם נדרש עד נוסף, והביע התנגדות לכך (ת/1). באותה עת נערך חיפוש גם במחסן מגוריו, בהסכמתו. לאחר שנתפסו שתילי הקנבוס, הנאשם עוכב לחקירה.

7. על פי דו"ח הפעולה שרשם שי חבה (ת/4), הוא שאל את הנאשם למי שייכים השתילים, והאחרון השיב כי אינו קשור לכך, אך סירב למסור מי מגיע לטפל בשתילים, וטען שהוא חושש לחייו, הוא אדם מבוגר, ומפחד שישחטו את נכדיו.

8. הנאשם נחקר באזהרה פעמיים (ת/14-15), אישר כי הוא מתגורר במקום: "אני גר בכרמי יוסף בשדות זה הבית שלי", והוסיף כי היו בבעלותו 2 בתים, אך הבנק "לקח את הבתים עקב מימוש חובות". עם זאת, טען כי יש בבעלותו אדמות בכרמי יוסף, והשטח החקלאי בו נתפס, הוא אדמתו. הנאשם טען כי הוא חי בנפרד מאשתו, בשל פשיטת הרגל שעבר, שהובילה ל"מצב לא טוב" ביניהם. לפי דבריו, זה המקום היחיד שהיה יכול לגור בו, לכן התגורר שם על פני שנים. כשנתבקש למסור של מי הסמים, חזר וטען כי אינו יכול לומר, כיוון שהוא מאוים ומפחד, וחייב כספים. הוא אישר שידע על הסמים, אך "אילצו אותי לעשות מה שהם רוצים, אם אני אפתח את הפה, יפגעו במשפחה". עם זאת, הכחיש שגידל את הסמים: "לא גידלתי ולא ריססתי ולא השקעתי ולא שמרתי".

9. אחיו של הנאשם, אבשלום קועטה, נחקר באזהרה (ת/16), ומסר כי מזה עשרות שנים אין לו כל קשר עמו. עם זאת, כשהוצגה בפניו תמונת השטח, זיהה כי מדובר באדמות של הנאשם.

תמצית ראיות ההגנה

10. הנאשם העיד להגנתו. לפי עדותו, הוא אדם נורמטיבי, שירת בצבא, ולאחר מכן בנה משפחה ועבד כחקלאי בגידול פירות, עד לשנות המשבר בחקלאות, שהובילו לשקיעתו בחובות. כשנשללה ממנו האפשרות לאשראי, נאלץ לפנות להלוואות בשוק האפור, זאת לאחר שהבנק הוציא למכירה את 2 הבתים שהיו בבעלותו. בעניין זה, הוגשו צו כינוס והחלטת ראש ההוצל"פ מיום 8.3.12, למכירת נכסי המקרקעין (נ/3), ובקשה לאישור המכר מיום 7.3.12 (נ/4). לטענת הנאשם, כשלא הצליח לעמוד בהחזר, אותם גורמים נותני ההלוואה נתנו לו "להבין שאת הכסף יקחו גם בטוב וגם ברע", ואמרו לו: "אנחנו רוצים את הכסף ... אנחנו רוצים לעשות בחלקה שלך מה שאנחנו רוצים ואתה אם תפתח את הפה או תתערב או תביא משטרה לא יהיה לך טוב לא לך לא למשפחה ולא לנכדים". לדבריו פחד, כי הבין שיש לו "עסק עם אנשים רציניים שיודעים מה הם רוצים". עוד העיד כי במקביל למשבר הכלכלי, נכנס למשבר בזוגיות, אשתו עברה לגור עם הבת, ואילו הוא נותר ללא מקום מגורים. לכן, לטענתו עבר להתגורר "במחסן בכרם בלי חשמל בלי שירותים בלי כלום", וכך חי כמה שנים. הנאשם העיד כי גם כיום עודנו שרוי בחובות לשוק האפור, עדיין קיימות דרישות כלפיו, והוא שרוי בפחד. בסיום עדותו הראשית אמר כי אינו יכול למסור את שמותיהם של בעלי החוב: "אני לא יכול למסור כי אני מפחד אני מחר בבוקר האוטו שלי יתרומם, אני מפחד על הנכדים יש לי משפחה גדולה לא אסכן אף אחד על עצמי כבר לא אכפת לי אני בן 74 מה נשאר לי?". בעניין הסמים, אישר כי ידע על קיומם בחממות: "הייתי רואה מה שעושים", אך לצד זה, טען: "לא נכנסתי זה כמה מטר משם, לא טיפלתי לא השקיתי ולא ריססתי כלום".

11. בחקירה הנגדית טען הנאשם כי התגורר בשטח החקלאי מאז שנת 2002, עד שנת 2019, ורק בעת האחרונה עבר לגור אצל בתו ברחובות. עם זאת, עלה מעדותו כי הליכי הכינוס טרם הסתיימו (עמ' 9 ש' 17). כשנשאל מתי לאחרונה פנו אליו אותם גורמים עברייניים, השיב כי פנו לאחרונה בערך שנה קודם לתפיסתו (עמ' 9 ש' 24). הנאשם שב ואישר כי ידע על גידולי הסמים, אך טען שוב שלא השתתף בטיפול בהם. כשנשאל מדוע בחר לגור דווקא בקרבת החממות, טען שלא היה לו לאן ללכת, והוא חי שם בתנאים קשים, מקצבת מל"ל. כמו כן, טען שלא היה "ישים" לפנות למשטרה, כי "זה היה נגמר לא טוב".

ניתוח טענות הנאשם

12. כאמור, הנאשם מודה בפה מלא שידע כי בחממות מגדלים שתילי קנבוס (עמ' 10 ש' 10-3). עם זאת, הוא טוען שתי טענות חילופיות, אשר אינן מתיישבות זו עם זו. מחד, נטען כי לא היתה לו כל זיקה לגידול הסמים, ואף הקרקע לא היתה בשליטתו. מאידך, נטען שהוא אולץ לאפשר את גידול הסמים, בשל חובותיו לשוק האפור, ולנוכח אימים מצד גורמים עברייניים. אך ברור הוא, כי אם לא היתה הקרקע בשליטתו, לא היה כל עניין לאותם "עבריינים" לאלצו, ולהיפך - ככל שאולץ לאפשר את גידול הסמים, הרי יש בכך ללמד כי היתה לו שליטה בקרקע.

13. בין כך ובין אם כך, להלן אראה כי הנאשם לא עורר ספק סביר בשאלת החזקתו בסמים, ולא הוכיח שאולץ לאפשר את הגידול.

שאלת ההחזקה

14. כידוע, בהתאם להלכה הפסוקה, העבירה של החזקת סמים, או גידול סמים, מחייבת הוכחת יסוד השליטה, כפי שנקבע בע"פ 250/84 הוכשטט נ' מד"י (6.1.86):

ביסוד תפיסת השליטה עומדת יכולת העשייה הפיסית בחפץ. יכולת זו יכול שתשתרע על פרק זמן ניכר ויכול שתשתרע על פרק זמן קצר ביותר. כך, למשל, מי שנוטל לידי חפץ ומיד זורק אותו, שולט בו בפרק הזמן שבו החפץ היה בידי.

וכן בע"פ 4623/07 מד"י נ' אזרי (31.10.07):

היסוד הפיסי "עניינו במידת הזיקה הפיסית לנכס" ... והוא מתקיים כאשר לאדם נתונה "היכולת, על פי מהלך העניינים הטבעי והרגיל, להגיע לעשייה פיסית בחפץ, או שבידו לקבוע את גורלו הפיסי של החפץ".

15. בענייננו, הנאשם אישר שהוא מתגורר במחסן הזעיר שנמצא בצמוד לחממות, ובהגיע השוטרים הוא זה שיצא לקראתם כשהוא חמוש באקדח, ביקש להבין את סיבת בואם, וליווה אותם בעת החיפוש. באותה עת, לא היה כל אדם אחר במקום, והנאשם אישר כי הוא היחידי המתגורר שם. בכל אלה, יש כדי ללמד על זיקתו ושליטתו במקום.

16. קשה לקבל את הטענה לפיה לא היתה לנאשם שליטה בנעשה בקרקע, שעה שלפי עדותו התגורר שם על פני שנים, והיתה לו גישה חופשית לתוך החממות, כפי שניתן ללמוד מהתנהלותו במועד הגעת השוטרים.

אמנם, הובאו ראיות לכך שבשנת 2012 נמכרו נכסי המקרקעין במסגרת הליכי כינוס, אך לא הובאו ראיות לכך שבפועל, הועברה השליטה במקרקעין לידי הרוכשים. להיפך, הנאשם מודה שהמשיך לגור שם, עד למעצרו, בחלוף כ-6 שנים ממועד הכינוס והמכירה. יש להניח שאילו היו הרוכשים מעוניינים בכך, היו תופסים שליטה בקרקע, ומונעים הן את העבירות והן את מגורי הנאשם. ואולם, ההתרשמות מן הראיות היא כי ספק אם היו בכלל מודעים למתרחש. בכל מקרה, המסקנה מהתנהלות הנאשם היא שלמרות המכירה לא איבד את השליטה בפועל.

17. יודגש, גם אילו קיבלתי את טענת הנאשם לפיה לא היה בעל הקרקע ולא קיבל רשות כדי להימצא בשטח, לא היה בכך כדי לסייע לו, שהרי אין בהיותו מסיג גבול כדי לשלול את האפשרות שגידל את הסמים.

18. מעבר לאמור, יש לזכור כי בהתאם להלכה הפסוקה, החזקה בעבירות סמים יכולה להתגבש גם במצבים בהם לא הוכחה שליטתו של הנאשם בסם, בפועל. זאת, כשהתקיימו התנאים להתגבשות "החזקה קונסטרוקטיבית", כפי שנקבע בעניין הוכשטט:

אם שמעון אך יודע על הימצאות הסם במכונת שבה הוא מצוי אך אין לו יכולת לעשייה פיסית בסם, אין לראות בו מחזיק "אמיתי" אם כי ייתכן שהוא מחזיק "קונסטרוקטיבי... ביסוד ההחזקה "המיוחסת" או "הקונסטרוקטיבית", עומדת הדרישה של ידיעה והסכמה... לדעתי, "הסכמה" בהקשר שלפנינו עניינה הידברות מוקדמת או עסק משותף או כיוצא בזה בין השניים, אשר במהלכה נעשית החזקתו

(הממשית) של האחד, להחזקתו (הקונסטרוקטיבית) של האחר

ובע"פ 6202/95 פלוני נ' מד"י (26.2.95) נאמר:

"נקודת המוצא היא, כי הנוכחות, כשהיא לעצמה, אינה אלא עובדה ניטרלית; ונטל השכנוע לטענה, כי נוכחותו של הנאשם במקום ביצוע העבירה נועדה לסייע למבצע העבירה, רובץ על התביעה. ואולם בדבר טיב הראיות שהתביעה נדרשת להביא להוכחת מחשבתו הפלילית של הנאשם הנוכח, הבחינה הפסיקה בין שני סוגי מקרים: כאשר הנוכחות על פניה היא לכאורה סתמית ומקרית, יוטל על התביעה להביא ראיה המורה על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף מטרה ממשי, בין הנאשם לבין מבצע העבירה. אך אם הנוכחות, כעולה מן הנסיבות האופפות אותה, איננה מקרית, היא גופה תהווה ראיה לכאורה לאשמת הנאשם. במקרה כגון זה יוטל על הנאשם לסתור את ההנחה הלכאורית המסתברת מן הנסיבות ושעל-פי ההיגיון וניסיון החיים מעידה היא עליו כי נוכחותו במקום ביצוע העבירה נבעה משותפותו לעבירתו של המבצע. אם הנאשם נכשל בכך, והנסיבות המפלילות הינן בעלות משקל ראוי לשמו, תימלא מכסת הראיה הנדרשת לביסוס אשמת הנאשם ובית המשפט יהיה רשאי להרשיעו... כותבים המחברים י' רבין ו' ואקי, דיני עונשין (תשס"ט-2008), 185 כלהלן:

"החזקה קונסטרוקטיבית - חוק העונשין, המגדיר את ה'חזקה' והקובע את תוכנה במושגי שליטה, מוסיף ומציין, כי עשוי אדם להיחשב כמחזיק גם אם אינו בעל שליטה. החזקה זו היא פקטיבית ומיוחסת. עם זאת, במצוות המחוקק, עלינו להתייחס אליה כאל החזקה של ממש: "דבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד". תנאי להפעלתה של הגדרה זו הוא כי לפחות אחד מבני החבורה יהא מחזיק בחפץ בהחזקה פיסית. משנתמלא תנאי זה, עשויים שאר בני החבורה - אשר אינם מקיימים בעצמם תנאי זה - להיחשב כמחזיקים, אם ההחזקה הפיסית-ממשית היא בידיעתם ובהסכמתם..."

הנה כי כן, מערכת הדין הפלילי אינה נוהגת כשוטה שבעולם או כסומא בארובה. אילולא פותחה החזקה הראייתית הנזכרת, היו סוחרי סמים רבים או מחזיקיהם שלא לצריכה עצמית, ונוסיף - קרי לצריכת הזולת, זוכים לזיכוי מפוקפק, שהחברה וצרכיה והמדיניות המשפטית אינם יכולים לשאתה. סיפורי מעשיות חסרי שחר מפי נאשמים היו נתקלים במקרה כזה ב"קיר" של אי יכולת להוכיח את העבירה. ברי, כי דעת לכל בר דעת נקל, שמציאות החיים מחייבת אותה חזקה, חזקת ההחזקה, המופיעה בחוק ושפורשה הפסיקה - אך מובן גם כי בידי הנאשם לסתור.

(בעניין זה, ראו גם: ע"פ 2279/15 בורחוב נ' מד"י (31.1.16); ע"פ 1345/08 איסטחורוב נ' מד"י (18.5.09)).

19. לאור ההלכה כפי שהובאה כאן, גם אם אקבל את גרסת הנאשם, לפיה אחרים הם שגידלו את הסמים בשטחו (ואינני מקבלת אותה כפי שיובהר להלן), עדיין יש לראותו כמי שהיה לכל הפחות, בעל החזקה קונסטרוקטיבית

בהם, שהרי על פני תקופה ארוכה ביותר ידע אודות קיומם, ולא הביע התנגדות. בנוסף, נמנע מלפנות למשטרה ולהתריע על ההתרחשות בשטחו.

טענת האילוץ

20. הנאשם משליך יהבו על הטענה שאולץ על ידי גורמים "עברייניים" לאפשר את גידול הסמים. אזכיר שוב, כי במהלך כל החקירה ואף במשפט, הוא סירב לפרט מיהם אותם גורמים עברייניים מהשוק האפור, ולא איפשר שום חקירה בעניין. למעשה, ציפייתו היא כי בית המשפט יקבל את טענתו, כזה ראה וקדש, ללא כל תימוכין.

21. הלכה פסוקה היא כי נאשם המעוניין לעורר ספק סביר בראיות התביעה, על ידי הפניית הנאשם כלפי אחרים, עליו הנטל להביא את הראיות, בייחוד כשהן מצויות בידיעתו המיוחדת (ע"פ 4930/07 טולדו נ' מד"י (10.12.09); ע"פ 3947/12 סלאח נ' מד"י (10.12.12)). משבחר הנאשם שלא להוביל את חוקרי המשטרה אל אותם גורמים, לא יוכל לצפות כי תוסר מעליו האחריות הנלמדת מן הראיות, ואין לו להלין אלא על עצמו.

22. אינני מוצאת שיש בראיות שהוגשו מטעם הנאשם, בעניין כינוס נכסיו ומכירתם, כדי לתמוך בטענותיו לעניין מעורבות "גורמים עברייניים", ולכאורה המדובר בהליך כינוס ומכירה שגרתית.

23. הנאשם נחקר ממושכות אודות טענתו לפיה איום על ידי האלמונים "העבריינים", וב"כ התביעה ניסה להציל מפיו פרטים קונקרטיים אודות העיתוי והתוכן של אותם איומים. תשובותיו לכל השאלות הללו היו כוללניות, אמורפיות, ולקוניות (עמ' 10 ש' 16):

ש. מי הם אותם גורמים?

ת. אתה בחור חכם, אתה תקרא בעיתונים מה שקורה כל אלה שפותרים את הפה אם זה בנתניה, ב"ש מכוניות מתפוצצות אני לא רוצה להיות בסטטיסטיקה הזו ידעתי מה מחכה לי.

ש. אתה מסרת פה לסניגור שתוכן האיומים ששמעת, היו פתאום המכוניות תתרומם או שתיפגע בתאונה

ת. בגדול נתנו לי להבין... כל מי שהתעסק איתם גמר לא טוב איך גמר- לא יודע. אני קורא בעיתונים

ש. זה מה שנאמר לך המלל עצמו?

ת. נתנו לי להבין שכל מי שהתעסק איתם ופתח את הפה גמר לא טוב

ש. אז לא אמרו את הדברים האלה

ת. הם נתנו לי להבין

ש. איך

ת. שאיתם לא מתעסקים במילים שאני אומר לך

ש. איך?

ת. כל מי שהתעסק איתם גמר לא טוב.

לדעתי, סתמיות התשובות פגעה במהימנות הגרסה, מה גם שהנאשם התחמק מלהשיב האם הדברים נאמרו לו במפורש, או שמא מדובר בהבנה סובייקטיבית שלו. הנאשם לא ידע למסור ולו משפט אחד ספציפי, של דברי איום שהופנו כלפיו, אלא העדיף להסתפק בכך ש"נתנו לו להבין".

24. קשה לקבל את טענת האיום, שעה שהנאשם בחר להמשיך ולהתגורר במחסן הצמוד לחממות, שהרי אם היה מפוחד כל כך מפני אותם "עבריינים", הדעת נותנת שהיה עליו להתרחק משם, ולהדיר עצמו מכל אפשרות למפגש עמם. אין זאת, אלא שלא חשש מפני איש, ובחר להיות נוכח במקום, ביוזעין, משיקוליו. בהקשר זה, יש חשיבות רבה לעובדה שהנאשם אינו טוען לאיום חד פעמי, אלא טענתו היא שחש מאוים על פני תקופה ממושכת. אלא שמצד שני, הוא אישר כי הפעם האחרונה בה איום, היתה כשנה בטרם הגיעו השוטרים (עמ' 9 ש' 23), ומשמע מכאן, שלכל הפחות במהלך שנה תמימה לא איום, ולמרות זאת לא הפסיק את העבירה, לא עזב את המקום, ולא פנה למשטרה.

25. גם אילו שוכנעתי שהנאשם חש מאוים, עדיין היה באפשרותו לדווח למשטרה על עצם קיומם של הסמים, ללא מסירת פרטי המעורבים, ובכך היה מוכיח שהוא מתנער מן העבירות. הימנעותו המוחלטת, לצד בחירתו להתגורר בצמוד לחממות, מלמדת על מעורבותו בעבירה.

26. הנאשם טען שמצבו הכלכלי הקשה הוא שהוביל למגוריו במחסן, והראה כי היה שרוי בחובות. ואולם, בכך אין כדי להסביר את הבחירה להתגורר דווקא בקרבת חממות לגידול סמים. בנוסף, העובדה היא שמיד לאחר מעצרו, החל להתגורר אצל בתו, כך שעולה כי היה באפשרותו למצוא לעצמו פתרון מגורים אחר מלכתחילה.

27. כל הנימוקים והשיקולים הללו, מובילים למסקנה שהנאשם כלל לא הניח תשתית ראייתית משכנעת לטענותיו.

28. בשלב הסיכומים, התייחסה התביעה לאפשרות שהנאשם יעלה טענת הגנה של כורח, לפי סעיף 29 לחוק העונשין, ואולם בעצם, הנאשם אינו טוען להגנה שכזו. יש לדייק, הנאשם לא טוען כי אולץ לבצע את העבירה של גידול הסמים, ואף לא טען שאולץ להתגורר במחסן בקרבתם, אלא טענתו היא שאולץ לשתוק, ולא לדווח על גידולם באדמתו. קודם לכן, קבעתי כי הנאשם לא שכנע ברף ההוכחה הנדרש, בעניין קיומם של גורמים "עבריינים", ואף לא שכנע שהימצאותו בקרבת החממות היתה מקרית. בנוסף, הראיתי שמתקיימים בו יסודות הידיעה וההסכמה לצורך גיבושה של "החזקה קונסטרוקטיבית". כעת, יש להוסיף על כך, שלא הוכח בשום אופן כי הנאשם היה שרוי בפחד מפני מאן דהו, על פני תקופה כל כך ממושכת, עד כדי כך שנאלץ להימנע מדיווח על הסמים.

29. מעבר לצורך אציין בקצרה כי בכל מקרה, מעשי הנאשם אינם מקיימים את תנאי הגנת הכורח, כפי שנקבעו בהלכה הפסוקה. בעניין זה, נקבע כי לשם קבלת ההגנה על הנאשם להוכיח שלושה יסודות מצטברים: איום מוחשי, קיומו של אונס, והעדר אפשרות להסתלק או להזעיק את המשטרה (ע"פ 7075/03 אלון נ' מד"י (2.8.06); ע"פ 3920/00 פלונית נ' מד"י (12.1.03)). בענייננו, לא הוכח אף אחד מן היסודות, ובעיקר, השלישי שבהם. במקרה דומה, אמר בית המשפט העליון (ע"פ 7085/93 נג'אר נ' מד"י (7.8.97)):

ניתן לומר כי משלא ניצלו המערערים את ההזדמנויות לפנות לרשויות החוק או להימלט, ולא ניתקו עצמם מהמבוקשים במשך כל הזמן שעמד לרשותם עד הגיעם למפעל, תוך שהם מודעים לכך כי הם עלולים בסוף הדרך להשתתף מחוסר ברירה במעשה עקב האיום, הרי שבכך הכניסו עצמם לאותו מצב "בהתנהגות נשלטת ופסולה".

30. נוכח כל האמור, אני דוחה את הטענה לאילוץ.

סיכום

31. הנאשם לא חלק על העובדה שהתגורר בצמוד לחממות גידול שתילי סמים, ביוזעין. טענותיו להעדר ברירה, או אילוץ בשל איומי "גורמים עברייניים", לא הוכחו, ואך נמצאו כבלתי משכנעות.

32. על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של גידול סמים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים.

ניתנה היום, כ"ה שבט תש"פ, 20 פברואר 2020, במעמד
הצדדים.